

2. LUKU

”LOPUN AIKA,” ELI ”HÄNEN VARUSTAUTUMISPÄIVÄ”

Danielin XI luku

Lopun aika — Sen alku, vuonna 1799 jKr. — Sen loppu vuonna 1914 jKr. — Mikä on valmisteltava, ja mikä on tarkoitus — Maailman historia ennustettu sen etevimpien hallitsijain kautta — Vuodesta 405 eKr. tähän valmistuspäivään asti — Lopun ajan alku ilmaistu määrättyllä tavalla, kumminkin ilman nimiä tai aikamäärää

”LOPUN AIKA,” sadan viidentoista (115) vuoden ajanjakso, vuodesta 1799 vuoteen 1914¹ jKr., on selvästi ilmaistu Raamatussa. ”Hänen varustautumispäivänensä” on toinen nimi, joka annetaan tälle ajanjaksolle, koska sinä aikana yleinen tiedon lisäys johtaa löytöihin ja keksintöihin jne. tasoittaen tietä tulevan tuhatvuotiskauden suosiolle valmistamalla koneellisia apuneuvoja, jotka säästävät työtä ja ylipäänsä tuottavat maailmalle aikaa ja mukavuuksia, jotka Kristuksen oikeudenmukaisen hallituksen aikana tulevat siunaukseksi kaikille ja ovat avullisina täyttämään maata Herran tunnolla. Ja toisessakin merkityksessä se on valmistuksen päivä eli aikakausi; sillä joukkojen keskuudessa lisääntyvän tiedon kautta, tämän antaessa kaikille vapauden ja ylellisyyden makua, ennen kuin Kristuksen hallitus perustetaan järjestämään maailmaa oikealla tavalla, tulevat nämä siunaukset vähitellen olemaan nostovipuina luokkavallalle ja johtavat joukot kapinaan ja kukistamaan yhtiörenkaat jne., joiden kanssa maan kaikki nykyiset vallat, yhteiskunnalliset ja kirkolliset, kaatuvat. Ja siten on nykyinen aika (sellaisen kukistumisen kautta) valmistuksen päivä Jumalan Valtakunnan maailmanlaajuiselle vallalle, jota niin kauan on rukoiltu.

Neljääkymmentä viimeistä vuotta² lopun ajasta kutsutaan ”lopuksi” eli ”elonkorjuuksi,” niin kuin luemme: ”ELONAIKA ON maailman LOPPU.” (Matt. 13:39) Kiinnitämme kohta erikoista huomiota tämän ajanjakson ja sen tapahtumien ennustettuun yleiseen luonteeseen, mutta elonkorjuun erityiset piirteet säästämme sen sijaan myöhempään lukuun.

Vaikka tieto, joka osoittaa meille tämän ajanjakson vuosimäärän, annetaan meille Danielin ennustuksessa, tiedämme, ettei hän itse ymmärtänyt mitään siitä, niin kuin hän sanoi: ”Minä kuulin, mutta en ymmärtänyt.” (Dan. 12:8) Vastaukseksi innokkaiden kysymystensä johdosta hän sai tietää, että sanat ovat suljetut ja sinetillä lukitut lopun aikaan asti. Siitä seuraa siis, ettei kukaan saattanut ymmärtää ennustusta ennen vuotta 1799; ja ennen kuin jätämme aineen, osoitamme, että ennustus ilmoittaa, ettei saatettu alkaakaan ymmärtää sitä ennen vuotta 1829 tai paljastaa sitä selvästi ennen vuotta 1875.

Danielin ennustuksen yhdestoista luku on omistettu niille merkillisille tapahtumille, jotka johtavat tähän ajanjaksoon, lopun aikaan, kahdennentoista luvun johtaessa siitä eteenpäin loppuun eli elonaikaan. Ennustusten tutkijat huomannevat sen omituisen tavan, jolla vuosiluku lopun ajan alkamiselle ilmaistaan — erinomainen tapa, jonka kautta vuosiluku täsmälleen määrätään, mutta samalla myös salataan siihen määrättyyn aikaan

1 Katso tekijän esipuhe, 1916.

2 Sama

asti, jolloin tulisi aika sen ymmärtämiselle. Ja sitten kun tämä ajankohta on omituisella tavalla ilmaistu yhdennessätoista luvussa mainitsematta nimeä tai vuosilukua, antaa kahdestoista luku meille kolme ajanjaksoa, 1260, 1290 ja 1335 profeetallista päivää, jotka todistavat ja vahvistavat mitä yhdennessätoista luvussa on opetettu, nimittäin, että lopun ajan alku oli vuonna 1799.

Ja vaikka yhdestoista luku koskettaa muutamia silmiinpistävimpiä luonteita ja tapah-tumia maailmanhistoriassa, niin kuin osoitamme, on niiden todistus kumminkin vielä suljettu hyvin monelle ennustusten tutkijalle sen kautta, että ennustuksen pääkohta, josta paljon riippuu, on näennäisesti toteutunut. Ennustuksen tällä tavoin peittäminen eli sulkeminen, kunnes määrätty aika sen ilmoittamiselle on tullut, ei ole tavatonta. Ja niin varmoja ovat muutamat ennustusten tutkijat olleet siitä, että tämä pääkohta jo on toteutu-nut, että englantilaisessa tavallisessa Raamatun käännöksessä eräs reunamuistutus kuuluu: ”Toteutunut vuodesta 168 vuoteen 171 eKr.” Tämä paikka (Dan. 11:31) kuuluu: ”Ja hänen lähettämänsä sotajoukot nousevat ja saastuttavat pyhäkön ja linnoituksen ja poista-vat jokapäiväisen [sananmukaisesti – alituisen] uhrin ja asettavat hävityksen kauhistuk-sen [eli hävittävän kauhistuksen].”

Väitetään, että Antiokus Epifanes, eräs syyrialainen kuningas täytti tämän ennustuk-sen silloin, kun hän väkivallalla tunkeutui Jerusalemiin, lakkautti uhraamisen Jumalalle temppelissä ja asetti temppeliin Jupiter Olympoksen kuvan.

Tämä ennustuksen näennäinen täytyminen on kylliksi tyydyttämään tavallista tutki-jaa, joka on tyytyväinen uskomaan, mitä hänelle sanotaan; ja sen kautta hänessä häviää harrastus ennustukseen, joka muka on täytynyt kaukaisessa menneisyydessä, eikä niin ollen herätä hänessä erityistä mielenkiintoa. Mutta se joka tutkii huolellisesti, saattaa huomata, että ennustettiin (14 jae), että ne, jotka harjoittivat väkivaltaa Danielin kansaa vastaan, tosin koettaisivat täyttää näkyä (tai toteuttaisivatkin sen näennäisesti), mutta kumminkin epäonnistuisivat; ja edelleen, että ”lopun aika” oli määrätty aika (35 jae), ja että täyttä ja oikeaa tulkittamista ei voitu saada sitä ennen. Niin muodoin eivät sellaiset voi odottaa oikeita tulkittamisia menneisyydestä. Eikä huolellinen tutkija myöskään saata jättää huomioon ottamatta sitä seikkaa, että Herramme kiinnitti huomion juuri tähän ennustukseen kaksisataa vuotta sen väitetyn täyttymisen jälkeen, ja käski meidän odottaa sen täyttymistä tulevaisuudessa, sanoen: ”Kun siis näette [tulevaisuudessa] hävityksen kauhistuksen ... seisovan pyhässä paikassa.” (Matt. 24:3,15) Vieläpä Herramme lisäsi siihen varoituksenkin, että olisimme varuillamme ja ettemme erehtyisi todellisen kauhis-tuksen suhteen sanoen: ”Joka tämän lukee, se tarkatkoon.”

Me toivomme, että ne todistukset, joita on esitetty edellisessä osassa, ovat selittäneet sen tosiasian, että suuri paavijärjestelmä on hävityksen kauhistus, joka vuosisatojen kuluessa on ryöstänyt sekä maailmaa että seurakuntaa Kristuksen valtakunnan nimessä. Se on todellakin kauan ”seisonut pyhässä paikassa” – Jumalan temppelissä, kristillisessä seurakunnassa. Jumalalle olkoon kiitos edusta saada nähdä sen kauhistuttavat luonteen-ominaisuudet yhä selvemmin, voidaksemme paeta kaikkia sen eksytyksiä. Jumalalle olkoon kiitos, että sen päivät ovat luetut, ja että puhdistettu pyhäkkö (Dan. 8:14) pian tulee korotettavaksi ja täytettäväksi Jumalan kirkkaudella.

Tämän johdannon jälkeen siirrymme tutkimaan Danielin yhdettätoista lukua järjestyksessä.

Toinen jae alkaa meedialais-persialaisesta valtakunnasta, jonka neljäs ja viimeinen kuningas oli Dareios III Codomanus.

Mahtava kuningas kolmannessa jakeessa on Kreikan Aleksanteri Suuri. Häntä koskeva kappale Willardin maailman historiasta luettanee mielenkiinnolla. Hän sanoo:

”Tultuansa Juudeaan, lähetti Aleksanteri Suuri käskyn Jerusalemiin, jotta hänen sotajoukkonsa sieltä varustettaisiin elintarpeilla ja sotilailla. Jaddus, silloinen ylimmäinen pappi vastasi, että hän oli vannonut uskollisuutta Persian kuninkaalle eikä saattanut hyljätä häntä hänen eläessään. Niin pian kuin Tyyron piiritys oli päättynyt, marssi Aleksanteri Jerusalemiin kostaakseen tuon kiellon. Saatuaan tiedon hänen aikeistaan ja ollen aivan kykenemätön ryhtymään taisteluun hänen kanssaan, huusi ylimmäinen pappi taivaan puoleen saadakseen suojelusta. Yöllinen näky opetti hänelle mitä hänen oli tehtävä ja sen tähden hän avasi kaupungin portit ja sirotteli tien kukkasilla. Pukeuduttuaan leeviläisen papiston loistavaan virkapukuun meni hän ja hänen kanssaan kaikki papit, valkoisiin puettuina, voittajaa vastaan. Kun Aleksanteri tapasi hänet, kumartui hän ja rukoili. Hänen hämmästyneen ystävänsä kysyttyä miksi hän, jota toiset palvoivat, palvoi ylimmäistä pappia, hän vastasi: ’En minä rukoile häntä, vaan sitä Jumalaa, jonka palvelija hän on. Minä tiesin heti kun näin hänen pukunsa, että hän oli juuri sama, jonka näin näyssä Makedoniassa silloin, kun ajattelin Persian valloittamista, ja hän vakuutti minulle silloin, että hänen Jumalansa kävisi minun edelläni ja antaisi minulle menestystä.’ Aleksanteri syleili sitten pappeja kulkiessaan heidän keskellensä: ja tuli sillä tavoin Jerusalemiin, jossa hän mitä juhlallisimmalla tavalla uhrasi temppelissä. Ylimmäinen pappi osoitti hänelle sen jälkeen Danielin ennustuksen ja selitti sen merkitsevän, että hän oli kukistava Persian valtakunnan.”

Vaikka Aleksanteri voitti maailman tuona lyhyenä 13 vuoden aikana, ei valtakunta hänen kuoltuansa kokonaisuudessaan siirtynyt hänen perheelleen, vaan hänen neljä sotapäällikköänsä jakoivat sen keskenään ja se hajosi ylipäänsä pirstaleiksi kuten neljännessä jakeessa ilmoitetaan.

Huomaa tässä tämän ennustuksen yhtäpitävyys sen ennustuksen kanssa, joka on Danielin 8:3-9,20-25. Tässä osoitetaan, että eräästä Aleksanterin valtakunnan osasta (vertaa jakeita 8, 9 ja 21) muodostuisi ”pieni sarvi” eli valta, joka tulisi ylen määrin suureksi. Tämä tarkoittaa ilmeisesti Roomaa, joka kohosi vaikuttavaan asemaan Kreikan raunioille. Oltuansa mitätön alavaltio, jonka lähettiläät kiirehtivät tunnustamaan Kreikan yliherruuden, halukkaina tulemaan valtakunnan osaksi Aleksanteri suuren jalkojen juurella, nousi Rooma vähitellen yliherruuteen.

Se kertomus, joka muutamilla sanoilla mainitaan Danielin 8:9,10, kerrotaan laveammin luvussa 11:5-19. Tässä seikkaperäisessä selostuksessa mainitaan Egypti etelän kuninkaaksi, kun sen sijaan kreikkalaisia, ja sittemmin heidän seuraajiaan vallassa, roomalaisia, eli uutta sarvea, joka sai alkunsa Kreikasta, kutsutaan pohjan kuninkaaksi. Jumalan kansan — Danielin kansan — historia, jonka lopulliseen siunaamiseen Daniel luotti, Jumalan antaman lupauksen mukaisesti on kudottu näiden kansojen historiaan, yhteen liittyen väliin toiseen, väliin toiseen niistä. On pitkäväteistä ja tarpeetonta seurata tätä historiaa sen monissa yksityiskohdissa tarkastamalla Aleksanterin sotapäällikköjen riitoja ja heidän seuraajiansa, kunnes tulemme jakeeseen 17, joka tarkoittaa Kleopatraa, Egyptin

kuningatarta. Ja koska kaikki ovat samaa mieltä tähän asti, niin ei ole tarpeellista mennä kauemmas menneisyyteen.

Jakeesta 18 alkaen luvun loppuun asti jatkavat ne, jotka väittävät, että 31 jae tarkoittaa Antiokus Epifanesta, ennustuksen sovelluttamista pieniin riitaisuuksiin ja kahakoihin Seleukon, Filopaterin, Antiokus Epifanen ja Ptolemeus Filometorin välillä, kuten juutalaisetkin nähtävästi olivat tottuneet sitä sovittamaan. Jatkamalla tätä tulkitsemista 12 lukuun asti, on selvää, että juutalaisilla olisi ollut vahvat syyt odottaa piakkoin pelastusta Messiaan kautta; ja siten luemmekin, että Herramme syntymisen aikana ”kaikki odottivat” häntä ja hänen kauttaan vapautusta roomalaisten ikeestä. Mutta jakeesta 18 alkaen erottaudumme me, jotka näemme todellisen ”kauhistuksen”, heistä käsittäen, että ennustus ainoastaan koskettelee huomattavia luonteita aina paavikuntaan asti, ja kosketeltuaan ja todennettuaan tämän, jatkaa yhä edelleen seuraten sitä sen vainoamisvallan loppuun asti ilmaisten tämän vuosiluvun seikkaperäisellä selostuksella eräästä maailmanhistorian huomattavimmista persoonasta – Napoleon Bonapartesta.

Mutta kysyttänee: Mistä johtuu se, että on tehty muutos edellisten jakeiden kertomis-tavasta ja siirretty koskettelemaan ainoastaan historian huomattavimpia piirteitä? Me vastaamme Jumalan menettelytapaan kuuluneen täten sinetillä lukita ja sulkea ennustus. Sitä paitsi oli kaikki niin järjestetty ennustuksessa, ettei Israel loukkaantuisi siihen ensimmäisessä tulemisessa. Jos kahdenkymmenen vuosisadan pieniä tapahtumia ja yksityis-kohtia olisi kerrottu niin laajasti, kuin tämän luvun jakeissa 3-17 oleva ennustus on kerrottu, olisi se käynyt pitkäväteiseksi väsyttäväksi ja mahdottomaksi ymmärtää ja se olisi antanut juutalaisille ja ensimmäiselle kristitylle seurakunnalle jonkinlaisen käsityk-sen siitä ajanpituudesta, mikä kuluisi, ennen kuin Jumalan valtakunta tulisi ja se ei ollut Jumalan tarkoitus.

Kun me siis menemme eteenpäin tarkoittavat meidän mielestämme jakeet 17-19 niitä aikoja ja tapauksia, joissa Markus Antonius ja Kleopatra esiintyvät, jolloin Antonius kukis-tui ja Egypti (”etelän kuningas”) liitettiin Rooman valtakuntaan. Jakeen 20 sovitamme Augustus Caesariin, joka oli tunnettu siitä, että hän kantoi järjestelmällisesti veroja kaikil-ta veronalaisilta kansoilta, ja että hänen veronkantonsa Juudeassa ja koko silloisessa sivisty-neessä maailmassa mainitaan Herramme syntymisen yhteydessä. (Luuk. 2:1) Ilmoitus: ”Keisari Augustus antoi käskyn, että koko maailma oli verolle pantava” vastaa tarkkaan kertomusta: ”Ja hänen sijaansa nousee eräs, joka antaa veronvaatijan käydä läpi valtakun-nan ihanimman maan.” Tämä, kertomuksen viimeinenkin osa sopii täydellisesti, sillä Augustus Caesarin hallituskausi on historiassa tunnettu suuren roomalaisvallan ihanim-pana aikana, ja kutsutaan sitä ”Rooman kultaiseksi ajaksi.”

Eräs toinen jakeen 20 käännös kuuluu: ”Hänen sijaansa on nouseva yksi, joka antaa veronkantajan käydä valtakunnan ihanan maan läpi.” Tämä näyttäneen erityisesti tarkoit-tavan Palestiinaa, ja sopisi se siinä tapauksessa täydellisesti yhteen Luukkaan selostuksen kanssa. Mutta molemmatkin sovitukset ovat oikeat: silloin oli Rooman vallan ihana aika ja sen veronkantajat lähetettiin kulkemaan Palestiinan maan – valtakunnan ihanan maan läpi. Huomattakoon lisäksi, että Augustus Cæsar oli ensimmäinen hallitsija maailmassa, joka sääsi järjestelmällisen veronkannon.

Luemme edelleen tästä etevästä hallitsijasta: ”Muutamissa päivissä hän särjetään, ei kuitenkaan vihan eikä sodan kautta.” Augustus Caesarista on mainittu, että hän kuoli rauhallisen kuoleman, kun sen sijaan hänen edeltäjänsä ja hänen seitsemän seuraajaansa keisarinvallassa saivat väkivaltaisen lopun. Hän kuoli muutama vuosi sen jälkeen kun oli saavuttanut valtansa huipun ja antanut ”veronkantajan käydä valtakunnan ihanan maan läpi.”

Jae 21 kuvaa sopivalla tavalla Tiberius Caesaria, Augustuksen seuraajaa: ”Hänen sijaansa nousee kelvoton, eikä sille valtakunnan kunniaa anneta; vaan hän tulee keskellä rauhaa ja anastaa valtakunnan liehakoitsemisella.” Huomatkaamme tässä kuinka historian kertomus Tiberiuksesta sopii yhteen yllä mainitun ennustuksen kanssa.

White sanoo: ”Tiberius oli viidenkymmenenkuuden vuoden vanha noustessaan valtaistuimelle, silloin hän selitti olevansa mitä haluttomasti huolehtimaan valtaa seuraavista tehtävistä ... Kun kaikki esteet nyt olivat poistettut, antoi hirmuvaltiasta vapaan vallan julmille ja aistillisille intohimoilleen.”

Willard sanoo: ”Alussa teeskenteli hän ja näytti hallitsevan kohtuudella, mutta naamari putosi pian ... Senaatti, jolle hän siirsi kansan kaikki oikeudet, oli arvossa alentunut, ja hyväksyi niin ollen liehakoimalla hänen toimenpiteensä, ja uhrasi suitsutusta alituisen imartelun muodossa miehelle, joka täytti heidän katunsa verellä. Juuri tämän, mitä alimmaksi langenneen ihmisen hallitessa, ristiinnaulittiin meidän Herramme Jeesus Kristus Juudeassa.”

Nämä kuvat sopivat tarkasti yhteen ennustuksen kanssa ja ne vahvistaa sitä paitsi vielä seuraava – 22 jae. ”Tulvailevat sotajoukot (kaikki vastustajat] tulvailevat pois hänen edestänsä ja särjetään, vieläpä Liitonkin Ruhtinas.” Tämä viimeinen määritelmä näyttää eittämättömästi tarkoittavan Herraamme Jeesusta, jonka ylempänä olleen historiankirjoittajan huomautuksen mukaan, Tiberiuksen hallituksen aikana ristiinnaulitsi hänen edustajansa, Juudean roomalainen käskynhaltija, Pilatus, ja roomalaiset sotamiehet.

”Ja siitä asti kun hän teki liiton hänen kanssansa, (Senaatti tunnusti hänet keisariksi) harjoittaa hän petosta ja menee ylös ja voimistuu vähällä väellä. (Tiberius perusti preto-riaanien kaartin, jossa aluksi oli ainoastaan 10,000 miestä, mutta sittemmin puolta enemmän. Tämä pieni miesmäärä ollen keisarin henkivartiostona oleskeli aina Roomassa ja oli hänen valvontansa alaisena. Tämän avulla piti hän kansan ja Senaatin pelossa, poisti kansanvaalit, kansankokoukset jne.) Keskellä rauhaa tulee hän maakunnan lihaviimpiin paikkoihin ja tekee, mitä ei hänen isänsä eikä hänen isänsä isät tehneet: ryöstöä ja saalista ja rikkautta hän heille jakelee, ja linnoja vastaan hän juoniansa aikoo, mutta ainoasti ajaksi.” — Jakeet 23,24

Sekä Augustuksen että hänen seuraajiensa valtiollinen tarkoitus oli mieluummin rauhallisella tavalla säilyttää valta niissä alusmaissa, jotka aikaisemmin olivat voitettut, kuin valloituksien kautta yhä lisätä niitä; ja päästäksensä tarkoituksensa perille menettelivät he siten, että jakoivat saaliin asettamalla paikallisia käskynhaltijoita, joilla oli arvo ja valta ja joiden virassaan pysyminen tehtiin riippuvaksi järjestyksen pidosta heille määrättyissä maakunnissa, uskollisuudesta Caesareja kohtaan sekä täsmällisestä veronkannosta. He eivät menetelleet enää kuten alussa, jolloin ryöstivät ja rosvosivat maailmaa saadak-

seen viedä saaliin voitonmerkkinä Roomaan. Tämän valtiotaidon ja ”tulevaisuutta tarkoittavien suunnitelmien” kautta Rooma hallitsi nyt täydellisemmin ja vaikutusvaltaisemmin maailmaa kuin silloin, kun sen sotajoukot samoilivat sinne ja tänne.

On muistettava, että vaikka ennustus on mennyt seikkaperäisyyksiin kertomuksensa ja Augustukseen ja Tiberiukseen nähden melkein henkilökohtaisuuksiin, on tämä ainoastaan ollut keino eräässä tarkoituksessa. Sen tarkoituksena on ilmaista aika maailmanvallan muuttamiselle Kreikasta Roomaan, Aleksanteri suuren neljältä sotapäälliköltä, jotka edustavat hänen valtakuntansa neljää osaa (Dan. 8:8 mainitut Kreikan ”kauriin” ”neljä sarvea”), Rooman vallalle, joka sinä aikana ja sitä ennen oli osa Kreikasta. Nämä neljä sotapäällikköä, jotka seurasivat Aleksanteri suurta, ovat esitetyt yhtä selvästi historiassa kuin ennustuksessakin. (Jakaminen näiden neljän kesken mainitaan selvästi Dan. 8:8 ja 11:4,5) Historiankirjoittaja (Willard's Universal History, siv. 100) sanoo:

[Kreikan] ”valtakunta jaettiin nyt neljään osaan, ja yksi osa annettiin kullekin niistä sotapäälliköistä, jotka muodostivat liiton. Ptolemeus otti kuninkaanvallan Egyptissä, Seleukus Syyriassa sekä Ylä-Aasiassa, Lysimakus Trakiassa sekä Vähässä Aasiassa Taurukseen asti, ja Kassander otti osakseen Makedonian.”

Tässä paloittelussa tuli Italia kuulumaan Kassanderille, jonka osa oli pohjoisin, ja jota sen tähden kutsutaan ”pohjan kuninkaaksi.” Egypti taas oli eteläinen osa eli siis ”etelän kuningas.” Vähitellen sai Rooman vaikutus ylivallan, ja pala palalta joutui se alue, joka alkujaan kuului Seleukokselle, Lysimakukselle ja Kassanderille Rooman valtaan, joka kuului pohjoiseen osaan, ja niin ollen jäi ainoastaan Egypti, eteläinen osa, jäljelle. Etelän kuningas, Egypti, tuli, kuten edellä on kerrottu, pohjoisen osan vallan alle Kleopatran, Antonius ja Augustus Caesarin aikana, osaksi Kleopatran isän testamentin nojalla, jonka kautta hän, kun hänen lapsensa vielä olivat nuoria hänen kuollessaan, jätti valtakunnan Rooman senaatin suojelukseseen, ja osaksi Markus Antoniuksen tappion kautta. Jonkun aikaa olikin ”etelän kuningas” Egypti, tosiaankin yhtä mahtava kuin ”pohjan kuningas” Rooma. Historiankirjoittajat kertovat meille sen olleen sen ajan suurimman kauppakan- san”; että sillä oli ”33,000 kaupunkia” ja että sen vuotuiset tulot ”nousivat noin 14,800 hopealenttiin,” noin \$ 20,000,000 (yli 100,000,000 Smk).

Käsittäen ennustuksen sisällyksen ja tarkoituksen, emme saa odottaa henkilökohtaisia, yksityisseikkoihin meneviä selostuksia näiden valtakuntain ruhtinaista, vaan ”pohjan kuninkaalla” ymmärrämme Rooman valtakunnan edustajaa, ja ”etelän kuninkaalla” Egyptin valtakunnan edustajaa. Tämän selityksen jälkeen menemme eteenpäin ennustuksen tutkimisessa.

Jae 25: ”Ja hän [Rooma] yllyttää voimansa ja sydämensä etelän kuningasta [Egyptiä] vastaan suurilla sotajoukoilla. Ja etelän kuningas lähtee sotaan suurella ja aivan väkevällä sotajoukolla; mutta hän ei kestä, sillä he neuvottelevat (petollisia) juonia häntä vastaan.”

Vuodesta 30 eKr., jolloin Augustus Caesar teki Egyptin Rooman maakunnaksi, ei mitään vihamielisyyttä vallinnut näiden kahden maan välillä, kunnes Zenobia, eräs Kleopatran jälkeläisistä, noin 269 jKr. vaati Egyptiä hallittavakseen ja hallitsikin sitä jonkun aikaa. Hänen hallitus kautensa oli kumminkin lyhyt. Rooman keisari, Aurelianus, voitti hänet v. 272 jKr. Historiankirjoittaja sanoo:

”Syyria, Egypti ja Vähä-Aasia tunnustivat Palmyran kuningattaren Zenobian hallitsijakseen. Mutta hänen täytyi taistella keisarikunnan ylivoimaisia joukkoja ja aikakauden etevintä ja taitavinta sotapäällikköä vastaan. Kumminkin kirjoittaa Aurelianus hänestä: ’Rooman kansa puhuu ylenkatseella sodasta, jota minä käyn naista vastaan. He eivät tunne Zenobian luonnetta eikä mainetta. On aivan mahdotonta kuvailla hänen sotaisia varustuksiansa ja hänen hurjaa rohkeutensa.’ Firmus, Zenobian liittolainen Egyptissä, voitettiin ja tapettiin pian, ja Aurelianus palasi Roomaan suuresti kunnioitettuna, suuret aarteet mukanaan, niin kuin jakeessa 28 kuvataan: ”Ja hän palajaa omalle maallensa suurella tavaralla, ja hänen sydämensä on pyhää liittoa vastaan; ja jotakin (erikoista) hän toimittaa ja palajaa maallensa.”

Todistukseksi siitä, minkälaisia rikkauksia hän oli kerännyt, huomattakoon seuraava ote, minkä Gibbon kertoo, Aurelianusen voittokulusta pitkin Rooman katuja. Hän sanoo:

”Asian aarteet, voitettujen kansojen aseet ja sotamerkit sekä syyrialaisen kuningattaren mainio pöytäkalusto ja vaatevarasto olivat asetetut tarkkaan järjestykseen tai paremmin sanoen taiteelliseen epäjärjestykseen ... Zenobian ihana vartalo oli kahlehdittu kultaisilla kahleilla; orja kannatti kultaketjua, joka oli kääritty hänen kaulaansa hänen melkein vaipuessaan jalokivien sietämättömän painon alla. Hän käveli jalkaisin niiden vaunujen edellä, joissa hän oli toivonut kerran saavansa ajaa voittajana Roomaan.”

Mitä profeetan tiedonantoon tulee, että palatessaan hänen sydämensä tulisi olemaan pyhää liittoa (kristinuskoa) vastaan, sanoo Mosheim: (History of Christianity, 2. osa, siv. 101.)

”Vaikkakin Aurelianus oli ylenmäärin epäjumalaisuuteen mieltynyt, ja vaikka hänellä oli suuri vastenmielisyys kristittyjä kohtaan, ei hän kumminkaan ryhtynyt minkäänlaisiin vahingoittaviin toimenpiteisiin neljän vuoden aikana. Mutta hallituksensa viidentenä vuonna, lieneekö se sitten johtunut hänen omasta tai toisten taikauskosta, alkoi hän tehdä valmistuksia vainotaksensa heitä ja niin julma ja petomainen oli hänen luonteensa, ja siihen määrin oli hän pappien ja jumalien ihailijoiden vaikutuksen alaisena, että, jos hän olisi saanut elää, olisi hänen vainonsa tullut kaikkia edellisiä vainoja kauheammaksi. Mutta ennen kuin hänen uudet käskykirjeensä olivat ehtineet kaikkiin maakuntiin, kuoli hän salamurhaajan käden kautta; ja sen tähden ainoastaan harvat kristityt saivat kärsiä hurskautensa tähden hänen aikanaan.”

Tämä vainoamishalu kristinuskoa vastaan esiintyi sen jälkeen kun hän palasi valloitusmatkaltansa, kuten ennustuksessa ilmoitetaan. Aurelianus oli auringon palvelija, ja hän piti voittoansa Zenobiasta auringon antamana; ja heti taistelun jälkeen hän meni auringolle pyhitettyyn suurenmoiseen temppeliin, kantamaan kiitostansa suosiosta. Kun kristityt eivät pitäneet aurinkoa palvelemisen arvoisena ja kieltäytyivät ottamasta osaa tähän auringonpalvontaan, otaksutaan tuon epäämisen olleen syynä hänen äkkiarvaimattomaan ja väkivaltaiseen vastustukseensa.

Jae 26: ”Ja ne jotka syövät hänen herkkujansa, ne häntä hävittävät, ja hänen sotajoukkonsa hajoo, ja monta kaatuu surmattuna.” Aurelianusen omat sotapäälliköt salamurhasivat hänet. Menestys seurasi hänen sotajoukkoansa, vaikka monet kaatuivat siinä.

Jae 27 ei tarkoita Roomaa eikä Egyptiä, vaan kahta kuningasta eli valtaa Rooman valtakunnassa — keisarivaltaa, joka vähitellen hävisi kokonaan, ja pappisvaltaa, joka vähitellen kohosi eloon ja kunnianhimoon. Molemmat koettivat käyttää toisiaan omiin itsekäisiin tarkoituksiinsa koettaen samalla kieltää sellaisten tarkoitusten olemassa olon.

Jae kuuluu: ”Ja kumpaisenkin kuninkaan sydän on pahuuteen päin, ja yhdessä pöydässä he valhetta puhuvat; mutta ei se menesty (silloin), sillä vielä on loppu määräaikaan määrätty.” Eli, lausuaksemme ajatuksen selvemmin, Jumala oli määrännyt 1260 vuotta paavikunnan vainoamisajan pituudeksi, sen tähden ei keisarivallan ja pappisvallan yhdistyksellä eli liitolla saattanut olla menestystä silloin, sillä jos nuo 1260 vuotta olisi laskettu siitä ajasta, olisi ”lopun aika” tullut liian aikaisin. Sen tähden oli välttämätöntä, että se (liitonteko) siirrettiin eli pidätettiin tuonnetuksi, ja että se sai vasta vähitellen kehittyä keisarivallan rappeutumisen kautta Italiassa. Kirkkohistorian lehdillä näemme kristittyjen piispojen juonet vallan voittamiseksi Rooman valtakunnassa; ja ilmeisesti harkitsivat Rooman keisarit paljon, eikö sentään olisi heille edullista hyväksyä tuo uusi uskonto. Näyttää siltä, että Konstantin kypsyneempänä aikana ainoastaan toteutti sen, mitä toiset enemmän tai vähemmän olivat ajatelleet. Mutta kansan yleisen mielialan tähden tuli Konstantinkin estetyksi heti ja niin pian kuin oli toivottu aikaansaamasta kirkon ja valtion voimien yhdistymisestä.

Meistä jakeet 29 ja 30 näyttävät olevan sulkujen välinen lause, joka on pistetty siihen peittämään tarkoitusta joksikin ajaksi keskeyttämällä kertomuksen järjestyksen ja uskomme sen tarkoittavan erästä, siihen aikaan nähden, kaukana tulevaisuudessa olevaa yhteentörmäystä Rooman ja Egyptin valtojen edustajien välillä. Mitään muuta yhteentörmäystä kuin tämä ainoa, ei olisi näiden välillä, ja se tapahtuisi juuri tuona ”määräaikana” — lopun aikana, 1799. Tästä syystä jätämme näiden jakeiden tutkimisen siksi kunnes tarkastamme tätä viimeistä taistelua heidän välillään, niin kuin siitä yksityiskohtaisesti kerrotaan jakeissa 40-45.

Jae 31 liittyy jakeen 27 ajatukseen, ja tarkoittaa se meidän mielestämme sitä Rooman valtakunnan kahdesta vallasta, jolla oli suurempi menestys — paavikuntaa. Kun ennustus siten on seurannut historiassa esiintyviä eteviä, yksityisiä hallitsijoita Aurelianukseen asti ja on tutustuttanut meidät noiden kahden toisiansa vastaan vihollismielisen — maallisen ja kirkollisen — hallitusvallan kanssa, jotka pian sen jälkeen nousivat, osoittaa se sen jälkeen paavikunnan mahtavammuden ja sen luonteen ja toiminnan Jumalan totuuteen ja seurakuntaan nähden — ja se esitetään tässä yhtenä ainoana kuninkaana eli valtana, huomioon ottamatta sen monia paavien eli päiden vaihdoksia. Me tiedämme, että taistelussa maallisten ja uskonnollisten hallitsijoiden välillä paavikunta suoriutui voittajana; ja ennustus kuuluu: ”Sotajoukot nousevat — (eli ”vahvoja nousee hänestä” — Youngin engl. Raam. käännös) ja saastuttavat (voiman) pyhäkön ja linnoituksen ja poistavat jokapäiväisen uhrin ja asettavat hävityksen kauhistuksen.”

Tämän selitämme merkitsevän, että vaikkakaan ei seurakunta eikä maallinen valta onnistuneet nielemään toinen toistaan, niin kuin jo yhteen aikaan näytti luultavalta, niin nousi kumminkin ”voimakkaita”, jotka saastuttivat sekä maallisen hallituksen että totisen uskonnonkin perusopit. ”Voiman pyhäkköä” maallisen hallituksen rauhoitettua aluetta, jonka Jumala määrättyksi ajaksi oli jättänyt pakanoille, tämän maailman valtakunnille, koettivat kukistaa ne seurakunnan jäsenet, jotka himosivat hallitusta nykyaikana ja jotka kaikin tavoin koettivat anastaa maallista valtaa edistääkseen kukin omia kirkollisia suunnitelmiaan; ja Jumalan pyhäkkö (hänen pyhä asuntonsa — seurakunta) häväistiin ja halvennettiin näiden ”voimallisten” utterien ponnistusten kautta heidän halutessaan

valtaa maallisten hallitusmiesten keskuudessa ja suurta jäsenmäärää ja vaikutusvaltaa kansan keskuudessa. Tämä oli paavikunnan työskentelyssä pappisvaltakunnan valtaan kohottamiseksi.

Emme saata ihmetellä, että nämä väkivaltaiset ”voimakkaat”, jotka eivät välittäneet Jumalan suunnitelmasta, joka määrää, että meidän nykyajassa on oltava alamaisia ”niille esivalloille, jotka ovat” (jotka Jumala on määrännyt nyt koetellakseen ja valmistakseen meitä, korottaakseen meidät vastaisuudessa valtaan, kirkkauteen ja maailman hallitukseen), ja jotka olivat päättäneet, jos mahdollista, hallita ennen Jumalan aikaa, olivat siihen määrin ristiriidassa Jumalan suunnitelman kanssa, että he kadottivat totuuden syvimmän olemuksen ja ytimen säilyttäen ainoastaan muodon, ulkonaisen kuoren. Suuri ratkaiseva askel luopumusta kohden oli ”jokapäiväisen uhrin poistaminen.” Tämän opin rappeutumisen huipun, joka ilmenee Rooman opinkappaleissa leivän ja viinin muuttamisesta ja messu-uhrista, mainitsemme ainoastaan tässä ja jätämme sen täydellisemmän tarkastamisen toisen ennustuksen yhteyteen myöhemmässä luvussa. Tämän turmiollisen ja herjaavan eksytyksen alkamisesta asti kutsuu Jumala paavi-järjestelmää kauhistukseksi; ja sen jäljestäpäin seuraavaa valtaan korottamista nimitetään tässä ”hävityksen kauhistuksen asettamiseksi.” Kuinka hyvin paavikunta on ansainnut tämän nimityksen, ja kuinka tuhoava sen onnettomuutta tuottava vaikutusvalta on ollut, sen todistaa täydellisesti pimeiden aikojen,” keskiajan historia, josta olemme antaneet muutamia vilahduksia edellisessä osassa.

Jae 32: ”Ja hän tekee liiton rikkojat pakanoiksi liukkailla sanoilla.” Ne, jotka seurakunnassa eivät eläneet Herran kanssa tehdyn liittonsa mukaisesti, lankesivat helposti imartelun, kunniapaikkojen, arvonimien ym. saaliiksi, joita heille tarjosi paavillinen pappisvalta, sitten kun sillä alkoi olla vaikutusvaltaa. Mutta vaikka monet taipuivatkin eksytyksiin, eivät kaikki sitä kumminkaan tehneet; sillä me luemme: ”Mutta se kansa, joka tuntee Jumalan, pysyy vahvana ja toimittaa sen; ja ymmärtäväiset kansassa neuvovat monta.” Tällä tavoin osoitetaan, että seurakunta on jaettu kahteen selvään luokkaan, jotka Danielissa 8:11-14 mainitaan nimillä pyhäkkö ja sotajoukko; toinen luokka, jonka maailma houkutteli imartelemaan kunnian kautta uskottomaksi, rikkoi liittonsa Jumalan kanssa, toisen luokan todellisuudessa vahvistuessa vainojen kautta, joihin he joutuivat uskollisuutensa tähden Jumalaa kohtaan. Viimeksi mainitussa luokassa oli sellaisia, jotka käsittivät aseman ja opettivat uskollisille, Raamatussa kirjoitetun, että antikristus eli synnin ihminen, kehittyisi suuresta luopumuksesta seurakunnassa.

Enemmistö ja valta olivat niiden käsissä, jotka olivat luopuneet liitosta, ja jotka yhdistyivät valtion kanssa; mutta niitä harvoja, jotka olivat uskollisia, vainottiin — ajettiin takaa, vangittiin, asetettiin piinapenkkiin, kidutettiin ja tapettiin sadoilla mieltä järkyttävillä tavoilla; niin kuin historian lehdet selvästi todistavat ja kuten tässä profeetan kautta ennustetaan, joka sanoi: ”mutta he kaatuvat miekkaan ja tuleen, vankeuteen ja ryöstöön kauan aikaa,” (tässä keskeytetään yhteys toisen sulkulauseen kautta, johon kuuluu jae 34 ja osa jaetta 35) ”lopun ajaksi;” sillä vielä se viipyy (tulevaisuudessa) määrättyyn aikaan asti.” Kuinka kauan tämä vainon aika kestäisi, ei mainita tässä, mutta sen sijaan sanotaan, että se kestäisi lopun aikaan asti, niin kuin oli määrätty. Toisista raamatunpaikoista

huomaamme, että tämä ajanjakso oli 1260 vuotta ja se päättyi v. 1799 jKr., aikana, jonka Daniel, Ilmestyskirjan kirjoittaja ja historiakin erityisesti huomauttavat.

Jakeet 34,35: ”Mutta kaatuessansa saavat he vähän apua.” Vainoojan (paavikunnan) vallan täysi ajanjakso, 1260 vuotta, ei päättyisi ennen kuin v. 1799; mutta ennen sen loppua salli Jumala pienen avun uskonpuhdistusliikkeen kautta, joka, vaikkakin alussa pikemmin enensi vainoa, jälkeensä soi hiukan lohdutusta ja suojaa niille, jotka kaatuvat uskollisuutensa tähden Jumalan sanalle. Uskonpuhdistus esti totuuden täydellisen hävittämisen maailmasta. Mutta oi, pienen avun kanssa tulivat ”liehakoitsijat” jälleen. Niin pian kuin vainot alkoivat vähetä, tarttui vastustaja samoihin keinoihin, joilla sen oli onnistunut johtaa seurakuntaa uskottomuuteen ja alennukseen, voittaakseen uskonpuhdistusliikkeetkin. Kuninkaas ja ruhtinaas alkoivat antaa kunniapaikkoja protestanteille ja liittyivät protestanttilaisuuteen; ja tämä johti vakaviin, huonoihin seurauksiin ja liitosta poikkeamisiin, kuten luemme: ”Ja useat liittyvät heihin liehakoitsemaalla. Ja ymmärtävääsiä (johtajia, uskonpuhdistajia, opettajia, jotka olivat kenneet opettamaan monta paavikunnan eksytyksistä) kaatuu; että he (harvat uskolliset) koeteltaisiin ja puhdistettaisiin ja puhtaiksi tulisivat.”

Kun seuraamme ennustusta edelleen, huomaamme, että edelliset jakeet kuvasivat selvästi johtavia luonteita, jotka erikoisella tavalla olivat yhteydessä vallan siirtymisen kanssa ensin Kreikkaan ja sen jälkeen Roomaan ja sitten vähitellen petollisella, salaisella tavalla paavikuntaan sellaisena valtana, joka kehittyi maallisesta Roomasta. Siten on myös, ennustuksen tultua tuohon erittäin tärkeään paikkaan, jossa ilmaistaan, missä paavikunta sortui,³ ilmaista, mitä hyvällä syyllä voi odottaakin, Napoleon, tuo johtava luonne, jonka nimi niin likeisesti yhtyy tähän muutokseen. Tämä olisi tehtävä kuvaamalla ei suinkaan hänen persoonallista ulkonäköään, vaan hänen omituisia luonteenominaisuuksiansa, kuten tehtiin silloinkin, kun oli kysymys Augustus ja Tiberius Caesareista. Ja me löydämme sellaisen kuvauksen ja Napoleon Bonaparten elämänsä vastaa täydellisesti tätä kuvausta. Jakeet 31-35 kuvaavat paavikuntaa, sen eksytyksiä ja kauhistuksia, uskonpuhdistusta ja sen ”vähää apua” sekä sen osittaista epäonnistumista liehakoimisen tähden; ja nämä jakeet vievät meidät ”lopun aikaan,” ja näyttävät meille, että pienestä avusta huolimatta, joka suotiin, muutamia kaatuisi vainon kautta, joka kestää ”lopun aikaan” asti. Ja niin kävikin kaikissa maissa, jotka olivat paavikunnan alaisia — Espanjassa, Ranskassa, jne. vainot jatkuivat tuon kauhean inkvisitiojärjestelmän kautta, kunnes Napoleon kukisti sen.

Lähinnä seuraa sitten ne jakeet, jotka kuvaavat Napoleonin, sitä asetta, jota kaitselmuus käytti murtaakseen paavikunnan vallan ja alkaakseen sen ahdistamisen, mikä

---

3 On aivan paikallaan sanoa paavin vallan hävinneen viime vuosisadan alussa; sillä Ranskan vallankumouksen jälkeen oli Rooman valta hallitsijain ja valtakuntien yli (ja vieläpä omankin alueensa yli Italiassa ainoastaan nimellinen eikä todellinen). On myös muistettava, että siihen asti oli Ranska kaikista kansoista ollut uskollisin ja alamaisin paavin vallalle. Juuri sen kuninkaas, ruhtinaas, aatelisto ja kansa olivat halukkaasti totelleet paavin käskyjä — järjestäneet ristiretkiä, lähteneet sotaan, jne. paavin käskystä, ja olivat niin hartaita, etteivät sallineet protestantin asua maa-alueellansa Pärttylin yön verilöylyn jälkeen. Sen tähden ei mikään kansa olisi saattanut antaa paavikunnalle kuolettavampaa, tuhoavampaa iskua, kuin ranskalaiset.

päätyy myöhemmin paavikunnan täydelliseen häviöön; kuten on kirjoitettu: ”Jonka Herra Jeesus on tuhoava tulemuksensa (läsnäolonsa) ilmestyksellä.” — 2 Tess. 2:8

Napoleon Bonaparten, jota jo aikalaisensa kutsuivat ”kohtalon mieheksi,” julkinen elämän ura kuvataan niin selvästi profeetallisessa esityksessä, että ”määräajan” vuosilukun kautta peittämättömästi vahvistetaan. Tämä menettelytapa vuosiluvun määräämiseksi on täysin tarkka. Ja jos näytämme, että ne tapaukset, jotka tässä ennustuksessa mainitaan, ovat yhtäpitävät Napoleonin historiassa kerrotun elämän uran kanssa, saatamme määrätä vuosiluvun yhtä varmasti, kuin saattaisimme määrätä Augustus tai Tiberius Caesarin tai Kleopatran hallituksen alkuvuoden — jotka henkilöt kuvataan jakeissa 17, 20 ja 21. Napoleonin elämän ura katsottuna ennustuksen valossa, osoitti vuoden 1799 paavin vallan 1260-vuotiskauden viimeiseksi vuodeksi ja sen ajanjakson aluksi, jota sanotaan ”lopun ajaksi.” Profeetallinen kuvaus kuuluu seuraavasti:

Jae 36: ”Ja kuningas tekee, mitä hän tahtoo, ja korottaa ja ylentää itsensä joka jumalan ylitse, ja jumalten jumalaa vastaan puhuu hän kauheita; ja hän menestyy, siksi kun viha täytetään, sillä mikä päätetty on, se tapahtuu.” Napoleon ei ollut kuningas, mutta kuningas-sanaa käytetään yleisessä merkityksessä osoittamaan voimallista hallitsijaa. Hän teki kenties enemmän ”mitä tahtoi” kuin kukaan ihminen koskaan on tehnyt; hän oli tunnettu tahdonvoimastaan ja päättäväisyydestään, joilla hän voitti melkeinpä voittamattomia vaikeuksia. Saadaksemme oikean käsityksen yllä olevasta jakeesta, tulee muistaa, että sana jumala merkitsee mahtavaa henkilöä; ja että sitä usein käytetään Raamatussa, kun puhutaan kuninkaista ja hallitsijoista, kuten tässä jakeessa: ”jumalten jumala.” (Katso Raamatun tutkielmia II osa, siv. 320 ja 322.) Sana ”jumalten” tarkoittaa tässä hallitsijoita, kuninkaita ja ruhtinaita, ja lauseparsi jumalten jumala eli hallitsijain hallitsija tarkoittaa paavia. Useimmat ovat tunnustaneet löytyvän korkeamman uskonnollisen olennon, mutta Napoleon ei tunnustanut ketään. Hänellä oli oma tahtonsa ja oma suunnitelmansa, ja se oli hänen oma korottamisensa kaikkien hallitsijain yli. ”Jumalten jumalaakin” (so. hallitsijain hallitsijaa — paavia) vastaan puhui hän merkillistä kieltä, hän vaati häneltä tottelevaisuutta niin kuin palvelijaltaan tavalla, joka tärisytti maailman taikauskoisuutta sinä aikana samoin kuin paavin pappisvallan arvokkuuttakin. Ja niin kuin tässä selitettiin, oli hänellä menestystä siksi, kunnes hän oli täyttänyt tehtävänsä paavikunnan ruoskimisessa ja sen vaikutusvallan murtamisessa, mikä sillä oli kansojen yli. Tämän todistaa historia: (Campaigns of Napoleon, siv. 89, 95, 96.)

”Maallisten ruhtinaitten, jotka olivat tehneet liiton ranskalaisten kanssa, rehellisesti pysyen liitossa ja maksaessa sovitut verot, loukkasi itsevaltias paavi mitä epäviisaimmalla tavalla tehtyjä sopimuksia. Pappien ympäröimänä, jotka olivat hänen ainoat neuvonantajansa, ryhtyi paavi entisiin keinoihinsa, viekkauteen ja hurskaksiin petoksiin; ja suuria ponnistuksia tehtiin kansan yllyttämiseksi ranskalaisia vastaan ... Papit luulottelivat taivaan puuttuneen asioihin, ja varmuudella väitettiin tapahtuneen kaikenlaisia ihmeitä, jotka muka todistivat pyhän katolisen kirkon uskon paavin erehtymättömyyteen, ja taivaan epäsuosion ranskalaisia kohtaan heidän käytöksensä johdosta. Kun Bonaparte huomasi, että Rooman hovin sokeus oli niin suuri, että kaikki hänen rauhanponnistuksensa olisivat tuloksettomat, ryhtyi hän heti toimenpiteisiin saattaakseen ’Hänen Pyhytensä järkiinsä.’

”Hän antoi käskyn kenraali Viktorille hyökätä paavin alueille. Hän hajotti paavin sotajoukon kuin akanat tuuleen, ja levitti yleistä kauhua kirkkovaltioissa ... Kun ”Hänen Pyhyytensä” huomasi, ettei Pyhä Pietari auttanutkaan häntä tässä ahdingossa ... lähetti hän valtuutettuja Bonaparten luokse anomaan rauhaa. Rauha saatiin, mutta kyllin nöyryyttävillä ehdoilla: paitsi sitä, että paavin oli noudatettava aikaisemmin tehtyä väliaikaista liittoa, jonka hän oli rikkonut, oli hänen luovutettava osa alueestansa ja maksettava noin kolmeenkymmeneen miljoonaan Ranskan livreeseen nouseva summa (yli 30,000,000 Smk.) sovituksi viimeksi tehdyn liittosopimuksen rikkomisesta.”

Tämä kaikki teki ensimmäisen verotuksen kanssa yhteensä yli viisikymmentä miljoonaa Smk., mikä paavin oli maksettava Ranskalle kullassa ja hopeassa; sitä paitsi oli hänen annettava muita arvoesineitä – veistokuvia, maalauksia, ym. Roomalaiskatolinen kirjailija kertoo ”näiden ehtojen täyttämisen saattaneen paavin perikadon partaalle.” Tämä sopimus päätettiin 19 p. helmikuuta 1797.

Luulisi, että tuollainen summittainen ja menestyksellinen paavinvallan kukistaminen olisi riittävä todistaakseen maailmalle, että sen väittämä jumalallinen oikeus hallita kuninkaita ym. oli pelkkää julkeutta; mutta jos ei niin ollut, nähtiin se ainakin seuraavana vuonna, jolloin ranskalainen kenraali Berthier marssi Roomaan ja perusti tasavallan 15 p. helmikuuta 1798, ja viisi päivää sen jälkeen hän vei paavin vankina Ranskaan, jossa hän kuoli seuraavana vuonna. Siitä ajasta asti nykyaikaan on paavin valta maan kuninkaiden yli ollut ainoastaan varjo entisestään. Sen jälkeen se tuskin on maininnutkaan väittämänsä oikeutta asettaa ja erottaa kuninkaita. Vieläpä se paavi, joka nousi paavin istuimelle vuonna 1800 Pius VII nimellä, ”lähetti kiertokirjeen, jossa hän selittää evankeliumin opin säätävän, että kaikkien tulee totella olevia hallituksia,” mikä luonnollisesti koski häntä itseäänkin.

Jae 37: ”Ja hän ei välitä isäinsä jumalista (hallitsijoista, paaveista) eikä huoli vaimojen rakkaudesta, eikä yhdestäkään jumalasta (hallitsijasta), sillä kaiken ylitse hän korottaa itsensä.”

Ei siinä kyllin, ettei Napoleon kunnioittanut isäinsä jumalaa, paavikuntaa, vaan hän ei sen enemmän suosinut mitään protestanttistakaan lahkoa, jotka tässä mainitaan vaimoina.⁴

Sanalla sanoen, ei mikään muu, kuin hänen oma henkilökohtainen kunnianhimonsa määrännyt hänen menettelytapansa.

Jae 38: ”Mutta linnojen (sotilasvallan) jumalaa hän paikallansa kunnioittaa; sitä jumalaa, jota ei hänen isänsä tunteneet, on hän kunnioittava kullalla ja hopealla, kalleilla kivillä ja kalleuksilla.”

Toiset suuret sotilaat tunnustavat jonkinlaisen yliluonnollisen voiman aiheuttaneen saavutetut voitot. Aleksanteri suuri kävi pakanallisissa temppeleissä viettäen sillä tavalla voittojaan; samoin tekivät Caesaritkin; ja viime aikoina, paavikunnan aikana, oli tapana, että molemmat riitapuolueet sodassa kääntyivät Jumalan, pyhimyksien, pyhän neitse-

---

4 Niin kuin ainoaa totista seurakuntaa esikuvallisesti nimitetään Kristuksen morsiameksi, ja niin kuin Rooman seurakuntaa, joka on luvattomassa yhteydessä maallisen vallan kanssa nimitetään portoksi, samoin kutsutaan erilaisia protestanttisia lahkoja ”vaimoiksi”.

ja paavien puoleen anoakseen siunauksia ja voittoja, ainakin uskotellen, että he ottivat vastaan voiton lahjana Jumalalta. Mutta Napoleon ei tehnyt mitään sellaista; hän piti menestymistään omana ja oman neroutensa ansiona. Hän luotti sotajoukkoihinsa pannen luottamuksensa rohkeisiin miehiin, nopeisiin sotaliikkeisiin ja taitaviin kenraaleihin; ja näihin kohdisti hän toivomuksensa. Hänen valansa muoto ”Vanhimpain neuvostolle” Ranskassa, hänen ottaessaan vastaan Ranskan sotajoukkojen päällikkyuden palattuaan Egyptistä osoittaa, että hän luotti itseensä ja sotajoukkoihinsa. Hän ei vannonut Jumalan tai Raamatun tai paavin tai Ranskan kautta, vaan sanoi: ”Minä vannon! Minä vannon omassa nimessäni ja urhoollisten toverieni nimessä!” Kun hän palveli omaa kunnianhimoaan, väitti hän palvelevansa kansaa; ja Rooman ja toisten hänen ryöstämiensä kaupunkien ja maiden aarteet annettiin Ranskan kansalle, josta hän itse ja hänen sotamiehensä olivat osa.

Jae 39: ”Ja niin on hän tekevä vahvoille linnoille muukalaisen (uuden) jumalan avulla, joka häntä kunnioittaa, sille hän suuren kunnian antaa ja panee hänet monien hallitsijaksi ja jakaa hänelle maata palkaksi.”

Napoleon antoi ystävilleensä ja uskollisille sotapäälliköilleensä edullisia virkapaikkoja kaikkien Euroopan valloitetujen kansojen keskuudessa. Nämä virat olivat hänen lahjojansa; kumminkin oli niiden omistamisen ehtona uskollisuus häntä kohtaan. Ne annettiin palkintona, mutta ne olivat kumminkin samalla myös hintana heidän tottelevaisuudeltaan häntä kohtaan. - Historia (Willards Universal History, siv. 452.) sanoo tästä:

”Napoleonin kunnianhimoiset ajatukset tulivat yhä ilmeisemmiksi. Hollannista oli edellisenä vuonna muodostettu kuningaskunta, jonka kuninkaaksi tehtiin hänen veljensä, Louis Bonaparte. Neapeli annettiin nyt Jose Bonapartelle, vanhemmalle veljelle, joka nimitettiin myös molempain Sisiliain kuninkaaksi. Useita maakuntia tehtiin herttuakunniksi tai valtakunnan läänityksiksi ja annettiin niitä keisarin sukulaisille ja suosikeille. Hänen sisarestaan, Paulinasta, tehtiin Guastellan ruhtinatar, hänen langostansa, Murasta, Bergin ja Kleven suuriherttua, kun taas hänen puolisonsa Josefinan poika edellisestä avioliitosta, Eugene Beauharnais lähetettiin varakuninkaaksi Italiaan. Neljätoista maakuntaa etelä- ja länsi-Saksassa muodostettiin Reinin-liitoksi. Nämä maakunnat erotettiin Saksan valtioruumiista ja he tunnustivat Napoleonin päämieheksen, protektorin arvonimellä ... Sveitsi alistettiin myös Ranskan vallan alle Napoleonin selittäessä olevansa sen 'mediatori'.”

Napoleonin politiikka johti hänet perustamaan kaikenlaisia kunniatähdistöjä upseerien ja sotilasten keskuudessa, kuten esim. ”kunnia-legionan tähdistö.” ”rautakruunun tähdistö,” jne., jne.

Kun ennustus siis näin on laskenut perustuksen tämän luonteen (Napoleonin) tunnusmerkkien määräämiselle, hänen, jonka teot määräävät ”lopun ajan” alun, jatkuu ennustus osoittaen, mikä erityinen tapaus sinä aikana on käsitettävä varmasti määrääväksi täsmällisen vuosiluvun ”lopun ajan” alkamiselle. Täksi tapaukseksi osoitetaan Napoleonin hyökkäys Egyptiin, mikä kesti lähes vuoden ja viisi kuukautta. Hän lähti tuolle matkalle toukokuussa 1798 ja palatessaan nousi maalle Ranskassa 9. lokakuuta 1799. Tästä sotaretkestä kerrotaan kuvaavasti muutamain sanoin jakeissa 40-44.

Jae 40: ”Ja (määrätyllä) lopun ajalla on etelän (Egyptin) kuningas taisteleva hänen kanssaan, ja pohjan kuningas (Englanti) hyökkää hänen päällensä vaunuilla ja ratsasmie-

hillä (Egyptin mamelukit) ja monella laivalla (Englannin varustuksiin kuului amiraali Nelsonin johtama laivasto). Ja hän (Napoleon) tulee maakuntiin tulvii ja virtailee (voittoisasti).”

Historia ilmoittaa meille, että Egyptin sotajoukko Murad Beyn johtamana ”erittäin ankaran taistelun jälkeen voitettiin; ranskalaisten menestys levitti kauhua kauas Aasiaan ja Afrikkaan; ja ympärillä olevat heimot antautuivat voittajalle ... Mutta lähellä oli, ettei onni valmistanut hänelle kauheaa takaiskua. Englantilainen amiraali Nelson, joka kauan oli vaaninut ranskalaista laivastoa, mihin kuului kolmesta linjalaivaa (sotalaivaa) paitsi fregatteja, tapasi laivaston Abukir-lahdessa ja hyökkäsi sen kimppuun illalla elokuun 1. päivänä 1798 sellaisella voimalla ja reippaudella (”tuulispään tavoin”), jommoista ei vielä koskaan ole osoitettu meritaistelussa.”

Jakeet 41-43: ”Ja hän tulee ihanaan maahan (Palestiinaan), ja moni kaatuu, mutta nämä pelastuvat hänen kädestänsä: Edom ja Moab ja Ammonin lasten etevimmät. (Napoleon pysytteli rannikolla eikä mennyt maihin, vaan meni näiden maiden ohi.) Ja hän ojentaa kätensä maakuntiin, eikä Egyptin maakaan ole pelastuva. Ja hän anastaa aarteet, kullan ja hopean ja kaikki Egyptin kalleudet; ja libyalaiset ja etiopialaiset ovat hänen seurassansa.”

Jakeet 44-45: ”Ja hän panee komean majansa (komeat telttansa) merten välille ihanan pyhän vuoren eteen.” Tämä esitys saattaa tarkoittaa toista kahdesta vuoresta – Taaborin tai Siinain vuorta – joita kumpaakin saattaa sanoa ihanaksi ja pyhäksi. Taaborin vuorelle, ihanaan ja pyhään paikkaan, jolla Herramme kirkastettiin, ja jota Pietari kutsui ”pyhäksi vuoreksi,” pystytettiin Napoleonin teltat, ja siellä taisteltiin eräs hänen tärkeimmistä taisteluistaan. Siinain vuorella, pyhällä ja ihanalla paikalla, jolla lakiliitto Jumalan ja Israelin välillä vahvistettiin, kävi Napoleon ja hänen ”tieteellinen joukkonsa” ja hänen henkikaartinsa.

”Mutta sanomat idästä ja pohjasta pelottavat häntä, ja hän lähtee suuressa kiukussa monta (kansaa) hävittämään ja kadottamaan. Ja hän tulee loppuunsa, eikä hänellä ole yhtään auttajaa.”

Napoleonin ollessa Egyptissä, saapui hänelle tieto uudesta liitosta Ranskaa vastaan, ja hän lähti heti matkalle Ranskaan. Tämän johdosta sanoo historia: (Willard's Universal, History siv. 446) ”Europasta saapuneet tiedot saivat hänet nyt jättämään Egyptin; hän jätti sotajoukkonsa Kleberin johtoon ja palasi salaisesti ja kiireellä Ranskaan ... Onnessa oli tapahtunut käänne Ranskan asioihin nähden; oli muodostettu Ranskaa vastaan toinen koalitio (liitto), johon kuuluivat Englanti, Venäjä, Neapeli, Turkin Portti ja Itävalta.” Vertaa näitä historian sanoja ennustukseen: ”Mutta sanomat idästä ja pohjoisesta peloittavat häntä, ja hän lähtee suuressa kiukussa monta (kansaa) hävittämään ja kadottamaan.” Napoleonin kiukku ja hänen aikomuksensa tehdä kaikki Euroopan kansakunnat olemattomiksi, ovat liiankin hyvin tunnettuja asioita, jotta niitä tässä tarvitsisi toistaa. Melkeinpä hän onnistuikin kunnianhimoisissa suunnitelmissaan; kumminkin kuoli tämä aikansa merkillisin mies, kuten ennustuksessa sanottiin, muutaman vuoden kuluttua maanpaossa kaikkien hylkäämänä.

Niin kuin jae 40 selittää, että tämä hyökkäys Egyptiin tapahtuisi ”lopun aikana” tai (kuten Douay-käännös sanoo) ”ennen määrättynä aikana,” niin selittävät myös jakeet 29 ja 30, jotka tarkoittivat samaa tapausta ja jotka aikaisemmin huomattiin välilauseeksi. Muistettane, että olemme huomanneet jakeiden 25-28 tarkoittaneen aikaisempaa hyökkäystä Egyptiin; ja jakeissa 29 ja 30 viitataan, että seuraava suuri hyökkäys on oleva ”määrätyllä ajalla”, so. lopun aikana, niin kuin jakeissa 40-45 kuvataan.

”Määrätyllä ajalla menee hän taas etelään, mutta ei käy toisella kertaa kuin ensimmäisellä.” Napoleonin hyökkäyksellä Egyptiin ei ollut samat seuraukset kuin sillä, joka tehtiin Kleopatran päivinä tai hänen jälkeläisensä, kuningatar Zenobian päivinä. Vaikka Napoleonilla olikin menestystä Egyptissä, ei hän voittanut sellaisia voittoja kuin hänen edeltäjänsä, syy tähän kerrotaan seuraavassa jakeessa: ”Sillä Kittimin (Douayn mukaan Rooman) laivoja tulee häntä vastaan.” Englannin laivasto hätyytti häntä ja esti hänen valloitustaan. Koska Englanti samoin kuin Ranskakin olivat olleet osia vanhasta Rooman valtakunnasta, ja koska Ranska oli sodassa tämän valtakunnan toisten osien kanssa ja koetti valloittaa niitä, näemme olevan oikeuden mukaista, että näitä laivoja kutsutaan roomalaisiksi. ”Ja hän (Napoleon) peljästy ja palajaa ja kiukustuu pyhää liittoa vastaan; ja toimii (onnistuu).”

Palaamisensa jälkeen Egyptistä jätti Napoleon entisen väkivaltaisen vastustuspolitiikkansa paavikuntaa vastaan ja allekirjoitti konkordatin eli sopimuksen paavin kanssa, jonka kautta roomalaiskatolinen uskonto jälleen otettiin käytäntöön Ranskassa. Tämä oli totuuden vastainen teko; mutta hän näytti huomanneen, että hän tämän politiikan kautta parhaiten onnistuisi kukistamaan tasavallan ja asettamaan itsensä valtaan keisarina. Ja hän ”toimi” (onnistui).

Mutta tätä politiikkaa ei kestänyt kauan sen jälkeen, kun hän kerran oli saavuttanut keisarillisen vallan; hän alkoi pian taas työskennellä sitä järjestelmää vastaan, jota nimitetään ”Synnin ihmiseksi,” kuten profeetta kuvaa seuraavin sanoin: ”Ja hän (Napoleon) palajaa (muuttaa mieltään) ja suostuu niihin, jotka hylkäävät pyhän liiton;” so. hän alkoi tehdä ja panna toimeen suunnitelmia myös Rooman luopunutta kirkkoa vastaan. Tässä hän onnistui.

Tällä tavoin seuraa Danielin yhdestoista luku selvästi maailman historiaa esittämällä etevimpiä henkilöitä aina Persian valtakunnasta paavikunnan kukistumiseen asti. Vaikka se käsittää tuon pitkän kahdentuhannen neljänsadan vuoden ajanjakson, täyttää se kumminkin tarkoituksensa osoittamalla selvästi juuri sen vuoden, jolloin lopun aika alkoi – 1799. Tämä vuosi oli paavikunnan sortovallan 1260 vuoden loppuraja, ja silloin alkoi lopun aika. Ei tule jättää huomioon ottamatta, että tämä oli myös viimeinen vuosi paavikunnan tuhatvuotiskaudesta eli tuhatvuotisesta hallituksesta, mikä alkoi, kuten edellisessä osassa on näytetty, vuonna 800. Mutta 1799 oli ainoastaan sen ajanjakson alku, joka on tunnettu ”lopun ajan” nimellä, jonka aikana jokainen jälkikin tästä järjestelmästä on häviävä.

Huomaa, kuinka jakeiden 34 ja 35 muutamilla sanoilla kuvataan uskonpuhdistuksen taantuminen ja syy siihen. Rakkaus maailmaan sekä vallan, vaikutuksen ja mukavuuden halu olivat ansoja, jotka ensin viettelivät seurakuntaa ja synnyttivät paavikunnan; ja

samat halut ja pyrkimykset keskeyttivät uskonpuhdistuksenkin. Luther tovereineen tuomitsi alussa rohkeasti, muiden paavin eksytysten mukana myös kirkon ja valtion yhteyden; mutta kun, muutamien vuosien uljaan puolustuksen jälkeen ankaraa vastustusta vastaan, uskonpuhdistus alkoi saada hiukan vaikutusvaltaa kannattajiensa lukumäärän perustuksella ja kun kuninkaat ja ruhtinaat alkoivat mielistellä uskonpuhdistajia, ja tiet kunnallisiin ja valtiollisiin ylennyksiin avautuivat heille, hävisi heidän näkyvistänsä valtion ja kirkon yhtymisestä johtuva paha, jonka he aikaisemmin näkivät paavikirkossa ja jota vastaan he olivat taistelleet. Reformoidut seurakunnat Saksassa, Sveitsissä jne. astuivat aivan Rooman jäljissä ja olivat valmiit yhtymään ja suosimaan mitä valtiollista puoluetta tai ketä ruhtinasta tai hallitusta tahansa, joka oli halukas hyväksymään ja tunnustamaan heidät. Sillä tavalla kaatuivat muutamit ymmärtäväisistä ja oltuaan uskonpuhdistuksen johtajia, tuli heistä nyt johtajia kiusaukseen. Siten tuli uskonpuhdistusliike, jolla oli hyvä alku, melkoisessa määrin ehkäistyksi.

Mutta tämä kaikki ei saattanut tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmaa. Hänen viisautensa johti kaikki parhain päin. Se sai olla, samoin kuin paavilainenkin eksytys edelleen koettelemassa totisia pyhiä, tutkistelemassa, olivatko nämä todellisuudessa ihmisten vai Jumalan seuraajia. Se on palvellut tätä tarkoitusta koko matkan siitä ajasta tähän asti — ”koetellakseen heitä, puhdistakseen ja tehdäkseen heidät puhtaiksi.”

Jos olemme oikeassa, asettaessamme lopun ajan alun v. 1799, voimme odottaa, että eksytykseen lankeaminen, mikäli se koskee kirkon ja valtion yhtymistä, melkoisemmassa määrässä alkaisi lakata, vaikka saattanee mennä vuosikausia täydelliseen ennalleenasettamiseen tästä perkeleen ansasta. Katsoen taaksepäin, huomaamme, että tosiseikat ovat täydellisessä sopusoinnussa tämän kanssa. Tästä vuosiluvusta alkaen on tapahtunut eroamia valtion ja kirkkojen välillä, mutta uusia yhtymisiä ei ole tapahtunut. Itse asiassa osoittaa tämä vuosiluku uutta uskonpuhdistusta vankemmalla perustuksella. Paavikunnan vaikutusvalta Euroopan valtioissa oli ennen ollut niin suuri, että kansa pelkäsi sen kirouksia kuin hävittävää ruttoa, ja sen siunauksia haluttiin kansallisen menestymisen hyväksi. Kun protestantit erosivat paavikunnasta, olivat he maailman silmissä ainoastaan vähän turmeltunut paavikunnan sijainen, ja heidän suosiotaan, neuvojaan tai vahvistutaan etsittiin usein aivan samanlaisella tavalla. Mutta kun Napoleon ei välittänyt paavikunnan siunauksista enemmän kuin sen kirouksistakaan ja hänellä kumminkin oli tavaton menestys, heikonsi se melkoisessa määrässä ei ainoastaan paavin vaikutusvaltaa maallisiin hallituksiin nähden, vaan se heikonsi myös erilaisten protestanttisten järjestelmien vaikutusvaltaa yhteiskunnallisissa ja valtiollisissa asioissa, vaikutusvaltaa, joka oli suuresti vahvistunut kahden ja puolen vuosisadan aikana.

Uusi uskonpuhdistus, joka alkoi Napoleonin päivinä, ei ollut vähemmän perusteellinen kuin Lutherin ja hänen virkaveljiensä aikaansaama uskonpuhdistus, vaikkei se ollutkaan mikään uskonnollinen liike, tai millään tavalla hengellisen harrastuksen elähdyttämä; eivätkä toimivat henkilöt liioin olleet tietoisia siitä, että he toimittivat tehtävää, joka oli viitoitettu heille ennustuksessa vuosisatoja aikaisemmin. Napoleon ja hänen apulaisensa olivat jumalattomia miehiä, oman kunnianhalunsa elähdyttäminä; mutta Jumala johti, heidän tietämättään, heidän kulkunsa, ja antoi heidän työskennellä hänen suunnitelmiansa hyväksi, minkä he tekivätkin. Jos se uskonpuhdistus, jonka Jumala aikaisem-

min oli pannut liikkeelle seurakunnassa itsessään, olisi jatkunut, jos uskonpuhdistajat ja heidän jälkeläisensä olisivat olleet uskollisia totuudelle, olisivat kenties hänen suuret suunnitelmansa tulleet suoritetuiksi heidän kauttaan, hänen kunnioitettuna aseinaan. Mutta kun he eivät voineet kestää maailman mairitteluja, näytti Jumala, että hänellä oli toisia tapoja ja keinoja toimeenpannukseen päätöksensä.

Napoleonin työ, yhdessä Ranskan vallankumouksen kanssa, mursi uskonnollisen taikauskon lumouksen, lannisti itsensä korottaneiden hengellisten herrain ylpeyden, herätti maailman suurempaan tietoisuuteen ihmisten voimista ja oikeuksista, mursi paavinvallan, jolle uskonnollinen reformaatio oli antanut kuolemaniskun, jonka kumminkin sen myöhempi kulku sittemmin paransi. (Ilm. 13:3) Se ajanjakso, joka päättyy vuonna 1799, ja joka osoitettiin Napoleonin sotaretken kautta Egyptiin, vahvisti ja määräsi paavinvallan rajan kansain yli. Silloin päättyi määrätty aika (vallan 1260 vuotta), jonka jälkeen tätä valtaa vastaan alkoi ennustettu tuomio, jonka lopulta tuli ”lopettaa ja peräti hävittää se.” — Dan. 7:26

Tämä vuosiluku osoittaa myös selvästi alun ajatusvapauden ja henkilökohtaisten oikeuksien ja etujen huomaamisen ajanjaksolle, ja se on jo tehnyt itsensä huomatuksi nopean edistymisensä kautta sen työn täydellistä toimittamista varten, joka edeltäpäin on määrätty tätä lopun aikaa varten. Valaistukseksi yksi ainoa esimerkki, nim. eri raamattuseurojen synty ja toiminta — ”turmiota tuottavat Raamattuseurat,” kuten Rooma niitä nimittää, vaikkei se saatakaan niitä nyt enää estää. Ja pyhä kirja, jonka se kerran kahlehti, piti kuolleiden kielten avulla kätkössä ja kielsi lumotut alamaisensa lukemasta, on nyt levinnyt miljoonittain jokaisen kansan keskuuteen ja jokaisella kielellä. Englannin ja ulkomaan Raamattuseura perustettiin vuonna 1803, New-Yorkin Raamattuseura vuonna 1804; Berliinin ja Preussin Raamattuseura 1805; Filadelfian Raamattuseura vuonna 1808 ja Amerikan Raamattuseura vuonna 1817. Sen työn laajakantoisuus, minkä nämä seurat ovat tehneet tämän vuosisadan kuluessa, on ihmeteltävä. Raamattuja painetaan vuosittain miljoonittain ja myydään halpaan hintaan, sekä lahjoitetaan tuhansittain köyhille. On vaikeaa laskea tämän työn laajalle ulottuvaa vaikutusta. Vaikkakin epäilemättä paljon menee hukkaan, on tuloksena ylipäänsä valtion ja kirkon orjuuden ja taikauskon kahleiden murtaminen. Raamatun äänetön opetus — että paavien, pappien ja maallikkojen, samoin kuin kuninkaitten, sotapäällikköjen ja kerjäläisten on kaikkien tehtävä tili samalle Herralle — on parhain keino yhteiskunnan tasoittamiselle ja tasa-arvoisuudelle.

Vaikka uskonnollinen uudistusliike kaikkialla Euroopassa ankarasti tärisytti paavikunnan vaikutusta, olivat reformoidut kirkot kumminkin niin uskollisesti matkineet sen politiikkaa valtioviisauteen ja valtiotaitoon nähden, sen yhtymistä maallisiin valtakuntiin, ja sen vaatimusta pitää kansaa pappishallituksen alaisena (nim. että ”papisto” muodostaa erityisen, Jumalan määräämän hallitusvallan maailmassa), että uudistuksen vaikutus melkoisessa määrässä tuli miedonnetuksi ja että kansa ja maalliset hallitusmiehet jäivät suurimmaksi osaksi yhä edelleen taikauskoiseen pelkoon ja alamaisuuteen kaikelle kirkolliselle hallitukselle. Uskonpuhdistus jätti eri lahkoihin paljon sitä taikauskoista ja epäterveellistä kunnioitusta, joka ennen oli kohdistunut yksin paavikuntaan. Mutta se valtiollinen uudistus, jonka yhdeksästoista vuosisata näki, ja joka alkoi erityisesti vuonna 1799, ”lopun aikana,” on, vaikkakin aivan erilainen kuin entinen, sittenkin uskonpuhdis-

tus. Amerikkalaisten siirtomaiden vallankumous ja itsenäisyys — kukoistavan tasavallan onnistunut perustaminen, kansan hallitus kansan hyväksi, ilman kuninkaiden tai pappien sekaantumista — oli asettanut uuden opetuksen heräävän kansan silmään eteen, joka oli uinaillut monet vuosisadat tietämättömänä Jumalan lahjoittamista oikeuksista ajatellen, että Jumala oli määrännyt kirkon korkeimmaksi hallitusvallaksi maan päällä, ja että he olivat pakotetut tottelemaan niitä kuninkaita ja keisareita, jotka kirkko oli vahvistanut välittämättä siitä kuinka epäoikeutettuja heidän vaatimuksensa sitten olivatkaan, sen tähden että kirkko oli selittänyt heidät Jumalan määräämiksi kirkon kautta.

Pitkällisen sorron alaiselle ja pappien hallitsemaalle kansalle tuli Amerikka ihmettelyn lähteeksi. Se oli todellakin ”maailmaa valaiseva vapaus.” Lopulta, pappisvallan, kuninkaallisen tuhlaavaisuuden, ym. sortamana, minkä lisäksi tuli katovuosi toisensa jälkeen köyhdyttäen ja vieden sen melkein nälänhätään, nousi Ranskan kansa epätoivossa ja pani toimeen mitä kauhistuttavimman vallankumouksen, jota kesti neljätoista vuotta, 1789-1804.

Niin kauheita kuin sen laittomuuden ja väkivallan näytelmät olivatkin, olivat ne ainoastaan oikeudenmukainen hedelmä, luonnollinen vastavaikutus kauan sorrettuna olleen kansan heräämisestä näkemään häpeänsä ja alennuksensa. Täten saivat yhteiskunnalliset- ja uskonnolliset mahdit niittää myrskyn siitä, että Jumalan ja totuuden nimessä olivat korottaakseen itseään, sokaisseet ja sitoneet ihmisiä, joiden puolesta Kristus on kuollut.

Luonnollisesti tulisi tällainen vastavaikutus tällaisista syistä johtamaan uskottomuuteen. Ranskan valtasi äkkiä kokonaan uskottomuus Voltairen ja hänen kaltaistensa vaikutuksesta. Heidän kirjansa tulivat yli koko maan syytäen ylenkatsetta ja ivaa kristinoppia vastaan, tai oikeammin sanoen Rooman luopunutta kirkkoa kohtaan, joka oli ainoa kristillisuus, minkä Ranskan kansa tunsi. He osoittivat sen vilpillisyydet, sen mahdottomuudet, sen ulkokultaisuudet, sen epäsiveellisyyden, sen julmuudet ja kaiken sen jumalattomuuden, kunnes Ranskan kansa alkoi yhtä palavalla innolla hävittää katolilaisuutta ja kaikkea uskontoa, kuin se ennen oli kannattanut sitä. Ja onneton, harhaanjohdettu Ranska, joka tuhannen vuoden aikana oli kokonaan ollut paavikunnan vaikutuksen alaisena, huusi, ajatellen todellisen Kristuksen, eikä antikristuksen olleen sen halpamaisena herrana, Voltairen sanoilla: ”Alas tuo katala.” Ja sen ponnistukset inhottavan antikristuksen kukistamiseksi johtivat Ranskan vallankumouksen kaikkiin kauhuihin — ihmeellinen esimerkki kostavasta oikeudesta, kun sitä katsotaan vertaamalla julmia verilöylyjä Pärtylynyönä ja toisissa tilaisuuksissa, joita paavikunta oli pannut toimeen ja joista se oli riemuinnut.

Uskoton Ranska nousi äkkiä koko voimassaan, hävitti Bastiljin, antoi ihmisoikeuksien julistuksen, mestasi kuninkaan ja kuningattaren, sekä julisti sodan kaikkia kuninkaita vastaan ja myötätuntonsa kaikkia vallankumouksellisia kohtaan kaikkialla. Maailman hallitsijat pelkäsivät nyt henkeään pidätellen, että vallankumoustartunta mahdollisesti saattaisi puhjeta heidänkin alamaistensa keskuudessa, ja peläten koko maailmaa koskevaa anarkiaa he tekivät keskenään liiton suojaksi alamaisiaan vastaan, jotka todella tuskin olivat hillittävässä. Ranskalaiset luopuivat kristinuskosta, ja palauttivat valtiolle kaikki

roomalaiskatolisen kirkon äärettömän suuret omaisuudet ja tulot ja samoin kuninkaan ja aatelisten tilat. Veri vuosi jälleen Pariisiin kaduilla, mutta nyt vuosi pappien ja aatelisten ja heidän kannattajiensa veri protestanttien veren sijasta. Mestattujen luku lasketaan 1,022,000. Nämä tapettiin sadoilla tilaisuutta varten keksityillä tavoilla. Pappeja takaa ajettaessa ja teurastettaessa pilkattiin heitä muistuttamalla paavilaisten samanlaisesta käytöksestä protestantteja kohtaan ja heidän omasta opistaan — ”tarkoitus pyhittää keinot.” Vallankumoukselliset vakuuttivat aiotun tarkoituksen olevan inhimillisen vapauden sekä valtiollisen että uskonnollisen, ja että niiden kuolema, jotka vastustivat tätä, oli välttämätön ainoana varmana keinona.

Sellaisenaan oli Ranskan vallankumous hyvin suuri paha, ja aiheutti miljoonille ihmisille paljon hätää, mutta samalla kertaa se auttoi, kuten monet muut tapaukset, osittaiseen korjaantumiseen suurista epäkohdista; ja kuten monen muun asian, käänsi Jumala tämänkin hyväksi, tiedon lisäämiseksi ja hänen suunnitelmiansa edistämiseksi, kuten ennustuksessa huomautetaan. Me liitämme tähän huomautuksen, että Ranskan vallankumous osoitetaan erityisellä tavalla Ilmestyskirjassa, mikä näyttää selvästi, että tämä kauhun valtakausi esikuvasi sitä lopullista hätää, mikä kohtaa kaikkia ”kristikansoja”. Se laittomuuden ja uskottomuuden ruttotartunta, joka levisi Ranskasta ympäri koko maailman, eli ja kasvoi vääristä, raamatunvastaisista ”kristikunnan” opeista ja tavoista, jotka ilmenivät ei ainoastaan paavikunnassa, vaan kaikessa ”puhdasoppisuudessa” yleensä. Nimikristillisyyttä ei ole parantanut tätä tautia ja on kykenemätön torjumaan sen seuraavaakaan purkausta, joka, kuten Raamattu ennustaa, tulee olemaan suurin hätä, mikä maan päällä koskaan on ollut.

Ranskalaisten vapaa-ajattelijain vaikutus levisi ympäri Eurooppaa Napoleonin sotajoukkojen kautta, ja heikensi suuresti sekä kuninkaiden että pappien vaikutusvaltaa. Mutta se kovakourainen kohtelu, jota paavikunta sai kokea Napoleonilta, joka esiintyi uskottoman Ranskan päänä ja edustajana, täydensi työn ja auttoi enemmän kuin mikään muu katkomaan niitä taikauskosen kunnioituksen kahleita, joilla ”pappisluokka” oli pitänyt ”yleistä kansaa” alamaisuudessa. Mutta kun pelkäämätön Napoleon ei ainoastaan uhmaillut Pius VI kirkonkirouksia (pannajulistuksia), vaan määräsi hänelle sakkoja hänen rikkomuksistaan hänen (Napoleonin) määräyksiä vastaan ja pakotti hänet loppujen lopuksi luovuttamaan takaisin Ranskalle paavin alueet, jotka Kaarle suuri tuhat vuotta aikaisemmin oli lahjoittanut (Napoleon väitti olevansa Kaarle suuren seuraaja), avasi tämä kansan sekä Euroopan hallitsijain silmät näkemään vilpillisyyden paavikunnan vaatimuksessa saada hallita. Suuri muutos yleisessä mielipiteessä sinä aikana paavin valtaan nähden, nähdään siinä tosiasiasa, että Napoleon, kun hän otti arvonimekseen ja antoi julistaa itsensä Rooman keisariksi Kaarle suuren seuraajana⁵, ei mennyt Roomaan antaakseen paavin kruunata itseään, kuten Kaarle suuri ja monet muut olivat tehneet, vaan käski paavin tulla Ranskaan olemaan läsnä hänen kruunauksessaan. Eikä edes silloinkaan tuo voitollinen ruhtinas, joka enemmän kuin kerran oli ryöstänyt, köyhdyttänyt ja nöyryyttänyt paavikuntaa, suostunut paavin kruunattavaksi ja siten ottamaan vastaan keisarin arvoa tunnustamalla minkäänlaista paavin valtaa, vaan antoi paavin

---

5 Suurilla Euroopan sodillaan koetti Napoleon ainoastaan jälleen yhdistää Rooman valtakunnan samanlaiseksi kuin se oli Kaarle suuren aikoina.

(Pius VII) ainoastaan olla läsnä antamassa vahvistuksensa ja tunnustuksensa toimitukselle, ja siunaamassa kruunun, jonka Napoleon otti alttarilta ja pani itse päähänsä. Historiankirjoittaja sanoo: ”Hän asetti sen jälkeen otsakoristeen keisarinnansa päähän, ikään kuin näyttääkseen, että hänen valtansa oli hänen omien tekojensa lapsi” – tulos hänen omista menestyksistään siviili- ja sotilasalalla. Eikä paavia tämän jälkeen koskaan ole pyydettykään antamaan kenellekään Rooman valtakunnan kruunua. Muuan roomalaiskatolinen kirjailija (Chair of St. Peter, siv. 433) sanoo tästä kruunauksesta:

”Tehden eri tavalla kuin Kaarle Suuri ja muut hallitsijat, jotka olivat saapuneet Roomaan sellaisissa tilaisuuksissa, vaati hän (Napoleon) julkeudessaan, että pyhä isä tulisi Pariisiin kruunamaan hänet. Paavi tunsu ääretöntä vastahakoisuutta siten poiketa vanhasta tavasta. Niin, pitipä hän sitä korkean virkansa halventamisena.”

Mitä tulee niihin nöyryytyksiin, joita Napoleon kokosi paavikunnalle, sanoo historia: (Campaigns of Napoleon, siv. 89, 90)

”Tehtiin (23. kesäk. 1796) paavin [Pius VI] kanssa aselepo, jonka ehdot olivat kylliksi nöyryyttävät kirkon päälle, joka kerran oli Euroopan mahtavin yksinvaltiias. Paavi, joka kerran polki kuninkaat jalkoihinsa, asetti virkaan ja pani pois viralta yksinvaltiaita, hallitsi valtioita ja valtakuntia, ja ylläpiti niin kuin Kaikkivaltiaan suuri ylimmäinen pappi ja sijainen maan päällä mahtavuutensa ollen muka korkein herra, ja hallitsi siten toisia yksinvaltiaita, oli pakotettu juomaan pohjassakkaa myöten nöyryytyksen maljan. Jos juoma olikin katkera, oli se kumminkin ainoastaan sama, jota hänen edeltäjänsä niin runsain määrin olivat antaneet muille. Hänet pakotettiin avaamaan satamansa Ranskan laivoille ja sulkemaan ne kaikkien muiden kansakuntien lipuilta, jotka olivat sodassa Ranskan tasavallan kanssa; hänen tuli antaa Ranskan sotajoukon edelleenkin omistaa Bolognan ja Ferratan lahjoitusmaat, ja luopua Anconan linnoituksesta sekä antaa ranskalaisille 100 maalausta, veistokuvia, vaaseja eli kuvapatsaita, joita Pariisista Roomaan lähetetyt lähettiläät valitsisivat; niin ikään oli annettava 500 (vanhaa ja arvokasta) käsikirjoitusta valittavaksi samalla tavalla; ja sovittaakseen kaiken oli hänen pyhyytensä maksettava tasavallalle 21,000,000 Ranskan livreä (noin 21,000,000 Smk), mistä määrästä suurimman osan tuli olla helkkyvää rahaa tai kulta- ja hopeatankoja.”

Siinä tapauksessa, ettei näitä sakkoja maksettu täsmällisesti lisättiin rahasakot. 50,000,000 livreä [noin 50,000,000 Smk] ja eräät paavin alueet oli luovutettava Ranskalle; ja lopulta paavi vietiin vankina Ranskaan, missä hän kuoli.

Pius VII:ltäkin, joka oli jälleen asetettu paavinarvoon ja joka vuonna 1804 oli läsnä Napoleonin kruunauksessa, riistettiin sittemmin Napoleonin käskykirjeen kautta (1808-1809) jokainen maallisen vallan hitunenkin, ja Rooman kuvapatsaat ja taideteokset otettiin Ranskan suojelukseen. Napoleonin käyttämä kieli kuului: ”se maa-alueiden lahjoitus, jonka suuri edeltäjäamme Kaarle Suuri teki pyhälle istuimelle ... Urbino, Ancona, Macerata, yhdistetään ainaiseksi Italian valtakuntaan.”

Tämän käskyn merkityksestä lausuu eräs roomalaiskatolinen kirjailija seuraavalla tavalla: (Chair of St. Peter. siv. 439, 440)

”Tähän lisättiin, että paavin tuli edelleenkin olla Rooman piispana ja toimittaa hengelliset tehtävänsä niin kuin hänen edeltäjänsä olivat tehneet aikaisempina aikoina Kaarle Suuren hallitukseen asti. Seuraavana vuonna, rohkaistuneena aseittensa menestyksestä, päätti keisari, että paavilta oli riistettävä hänen tätä nykyä ainoastaan nimellinen yksinvaltansa – maallisen vallan

varjokin, joka hänellä vielä oli jäljellä pääkaupungissaan ja lähinnä olevissa maakunnissa. (Nämä oli paavikunta omistanut vuosikautia ennen Kaarle Suuren lahjaa – vuodesta 539 jKr). Niin muodoin hän antoi uuden käskykirjeen Itävallan Caesarin linnasta, että Rooma olisi keisarillinen vapaakaupunki, että neuvoskunta, jonka keisari silloin nimitti, johtaisi sen kunnallista hallitusta, että sen kuvapatsaat ja taidearteet otettaisiin Ranskan suojelukseen, ja että, koska paavi oli lakannut hallitsemasta, hänen pyhyydellensä määrättäisiin palkka.”

Tämän jälkeen Pius VII julisti Napoleonin pannaan, minkä johdosta hänet vietiin vankina Ranskaan, jossa hän lopulta allekirjoitti kirkkosuostumuksen Fontainebleaussa, päivätty 25. tammikuuta 1813, minkä kautta hän jätti Napoleonille vallan nimittää piispoja ja arkkipiispoja ja kumosi itse asiassa omankin valtansa saada panna vastalauseita sellaisia nimityksiä vastaan. Siten hän oikeastaan antoi Napoleonille paavin valtuudet, mitä Napoleon juuri kauan oli halunnutkin.

Roomalaiskatolilaisetkin ovat panneet merkille niiden tapahtumien tärkeyden, jolla 19. vuosisata alkoi. He eivät ainoastaan myönnä niitä tappioita ja solvauksia, joita ovat kärsineet, kuten ylempänä on mainittu, vaan he väittävät vielä, että paavikunnan tuhatvuotishallitus (ne tuhat vuotta, jotka olivat kuluneet siitä ajasta kuin Kaarle Suuri lahjoitti edellä mainitut valtiot paavikunnalle v. 800 jKr.) päättyi silloin, kun Napoleon otti pois nämä lahjamaat; mistä ajasta alkaen sen valta ei ole ollut muuta kuin varjo. Paavikunta väittää Kristuksen valtakuntana muka täyttäneensä ennustetun kansain hallitsemisen, mistä mainitaan Ilm. 20:1-4 ja että nykyinen vaikea ajanjakso heidän järjestelmälleen, on se ”vähä aika”, jolloin Saatana on irti laskettu, mistä mainitaan jakeissa 7 ja 9. Ainoastaan ne, jotka paavikunnassa näkevät Saatanan mukailun totisesta Kristuksesta ja jotka ovat saaneet silmänsä auki näkemään oikean seurakunnan ja oikean hallituksen, saattavat täydelleen käsittää, mitä tämä on.

Olemme luullaksemme jo esittäneet tarpeeksi saadaksemme lukijan vakuutetuksi, että Ranskan vallankumous ja Napoleonin hallituskausi muodostavat paljon merkitsevän ajanjakson paavikunnan historiassa; ja sitä paavin vaikutusvaltaa, joka silloin murtui, ei ole milloinkaan saatu takaisin. Vaikkakin joskus muutamia suosion etuja sallittiin, olivat ne lyhytaikaisia, ja niitä seurasi uudistetut kunnianloukkaukset, kunnes v. 1870 paavien koko maallinen valta jälleen lakkasi, eikä se, kuten luulemme, enää milloinkaan tule virkoamaan. On myös muistettava, että juuri Napoleonin sotilaat mursivat auki inkvisitiovankilat ja tekivät lopun julkisista räökkäyksistä ja mestauksista uskonnollisen vakaumuksen tähden.

Pappisvallan ja taikauskon osittainen murtuminen on, samalla kun siitä on seurannut julkisempi vapaa-ajattelu ja taikauskaisen ihmiskunnioituksen hälveneminen, johtanut Jumalan vihkiytynyttä kansaa järkevämpään ajatteluun – heitä, joista monet ennen tuskin uskalsivat ajatella tai tutkia Raamatun omin päin. Siten, edistämällä Raamatun tutkimista, oli tämä vallankumous suotuisa totuuden ja oikean kristillisyyden kehittymiselle. Se vei todellakin sitä hyvää työtä eteenpäin, joka oli aloitettu uskonpuhdistuksessa Lutherin aikana, mutta joka keskeytyi joukkojen tietämättömyyden ja orjamaisuuden tähden, sekä ”pappiskunnan” vallan-, arvon-, mahtavuuden- ja mukavuudenrakkauden tähden.

Olemme siten osoittaneet, että vuonna 1799 alkoi ajanjakso, jota nimitetään ”lopun ajaksi,” että tämän ajan kuluessa paavikunta hävitetään pala palalta, ja että Napoleon otti pois ei ainoastaan Kaarle Suuren lahjoittamat maat (tuhat vuotta sen jälkeen kuin ne oli annettu), vaan että hän otti myös sittemmin pois paavikunnan maallisen tuomio-oikeuden Rooman kaupungissa, mikä oli nimellisesti tunnustettu vuodesta 553 jKr. Justinianuksen julistaman käskykirjeen kautta, mutta todellisuudessa jo itägoottilaisen monarkian kukistamisesta asti, vuonna 539 jKr. — täsmälleen 1260 vuotta ennen v. 1799. Tämä oli sen vallan määrätty raja, jonka piti kestää ajan ja ajat ja puolen aikaa, kuten se kerta kerran jälkeen määrätään ennustuksessa. Ja vaikkakin paavikunta sen jälkeen jälleen on vaatinut maallista eli yhteiskunnallista valtaa, ei sillä kumminkaan tänä päivänä ole jälkeäkään sellaisesta; se on tullut kokonaan ”hävitetyksi”. Synnin ihminen, maallista valtaa vailla, istuu valtaistuimella ja kerskuu vielä; mutta, maallisessa suhteessa voimattomana, on sen täydellinen hävittäminen odotettavissa raivoavien kansanjoukkojen kautta (jotka tietämättään ovat Jumalan aseita), niin kuin Ilmestyskirjassa selvästi osoitetaan.

Tämä lopun aika eli Jehovan varustautumispäivä, joka alkoi vuonna 1799 ja päättyy vuoden 1914⁶ jälkeen, päättyy kumminkin, vaikkakin sen tuntomerkinä on suuri tiedon lisäys, joka on aivan kuulumaton entisaikoihin nähden, suurimpaan hädän aikaan mitä maailma koskaan on tuntenut, mutta siitä huolimatta valmistaa se ja johtaa alkamaan kauan luvatus ja siunatus ajan, jolloin Jumalan tosi valtakunta tosi Kristuksen johdolla perustaa täydellisesti hallitusmuodon, joka laatuunsa nähden on antikristuksen valtakunnan suora vastakohta. Koska tämä ajanjakso valmistaa ja johtaa valtakuntaan, johtaa se myös suureen yhteentörmäykseen vanhan ja uuden järjestyksen välillä, minkä kautta uusi järjestys alkaa. Ja vaikka vanhan järjestyksen täytyy hukkua, ja uuden astua sen sijalle, tulee vaihdos aiheuttamaan kiivasta vastarintaa niiden puolelta, joilla on etua nykyisestä järjestyksestä. Maailmanlaajuinen vallankumous on lopputulos, ja se johtaa vanhan järjestyksen lopulliseen ja täydelliseen tyhjäksi tekemiseen ja uuden järjestyksen alkamiseen ja perustamiseen.

Kaikki löydöt, keksinnöt ja edut, jotka tekevät meidän aikamme kaikkia muita aikoja etevämmäksi, ovat kaikki, niin monta kuin niitä on, alkeita, jotka vaikuttavat yhteisesti tänä alkavana tuhatvuotiskauden valmistuksen päivänä, jolloin oikea ja järkevä parannus ja todellinen ja nopea edistyminen joka suuntaan on järjestyksenä, kaikille ja kaikkialla.

---

6 Katso tekijän esipuhe, 1916.